

APSVEICAM!

MELBURNAS VĪRU KORIM

VESERIS

Dodos es, kur dziesma skan,
Redzēt, dzirdēt gribās man,
Mīlestība kur kā stars,
Fascinejošs dziesmu gars.
Sola tas man laimi dot,
Labus brīžus piedzīvot.
Sirdī prieks man tad, arvien,
Domās - VESERIS, nudien.

Viktors Bendrups

Foto: Anita Štubis.

Veserim divi gadi

Divi gadi nav ilgs laiks. It sevišķi, ja mēs salīdzinām ar, pieņemsim, nākamgada lielo Latvijas simtgadi, vai vēl vairāk ar Rīgas - pāri par 800 gadu ilgo pastāvēšanu. Bet, tāpat mēs zinām, ka nekas un neviens nepiedzimst vecs - viss sākas no nulles.

Tāpēc ir dabisks jautājums, kur un kā sākas vīru koris Vesperis. Izrādās, ka atbilde ir pavisam vienkārša - Roberts Birze gribēja dziedāt vīru kori, bet Melburnā latviešiem tāda nebija. Nu, ko darīt cilvēkam šādā

situācijā? Pārcelties uz dzīvi Adelaidē un iet dziedāt Daugavas Vanagu kori? Vai Latvijā, kur izvēle liela? Vai atpakaļ uz Sidneju, uz turienes Latviešu vīru kori? Kāds neprāts! Bija taču arī citi melburnieši, kuri prata, gribēja un bija gatavi dziedāt. Un bija taču talantīgā un uzņēmīgā Sandra Birze, kura jau bija pieteikusi savas spējas kora mūzikā kā Melburnas jauktā kora Daina kormeistare, un bija gatava uzņemties jaunā kora vadību.

Un tā tapa Vesperis, kura pir-

mais mēģinājums notika 2015. gada 29. augustā. Uz to sanāca vairāki vīri no Dainas kora un daži bijušie Sidnejas latviešu vīru kora dalībnieki. Ar laiku pienāca citi dziedātāji klāt, ko ris auga un vienubrīd pat uz mēģinājumiem nāca 35 vīri, bet vidēji koris turas uz 22-25 balsīm.

28. oktobrī, atzīmējot savu otro dzimšanas dienu, uz Melburnas Latviešu nama skatuves kāpa vīru kori Vesperis 24 dziedātāju sastāvā, lai parādītu sev un

(Turpinājums 5. lpp.)

Latvija neatzīs vienpusēji pasludināto Katalonijas neatkarību

Vienpusēji pasludināto Katalonijas neatkarību Latvija neatzīs, tas teikts Latvijas Ārlietu ministrijas izplatītajā Latvijas valsts oficiālajā nostājā saistībā ar notikumiem Spānijā, Katalonijas autonomajā apgabalā.

Kā uzsvērts paziņojumā, arī pēdējie notikumi nemaina Latvijas valdības nostāju Katalonijas jautājumā, proti, Latvija uzskata, ka tas ir Spānijas iekšējs jautājums, kas jārisina saskaņā

ar Spānijas likumiem un konstitūciju. Paziņojumā pausta cerība, ka Katalonijas jautājums tiks atrisināts dialoga ceļā Spānijas konstitūcijas ietvaros.

“Latvijai ar Spāniju ir ciešas divpusējās attiecības, un Spānija ir Latvijas sabiedrotā ES un NATO, kā arī citās starptautiskās organizācijās. Spānija ir demokrātiska, likuma varu respektējoša valsts, tās ieguldījums ES vērtību aizstāvēšanā pasaulē ir nenovērtējams. Tāpēc situācija ir jārisina, ievērojot dalībvalsts un ES atbilstošo normatīvo regulējumu,” teikts Latvijas oficiālajā pozīcijā.

Katalonijas reģionālais parlaments 27. oktobrī nobalsoja par neatkarības pasludināšanu no Spānijas. Īsi pēc tam Spānijas Senāts nobalsoja par tiesas

(Turpinājums 6. lpp.)

VĒL VIENA PIEMIŅAS ZĪME SIBĪRIJĀ MIRUŠAJIEM

Krievijas Tomskas apgabala Kargasokas rajona Novojugino ciema Uzvaras parkā 7. oktobrī atklāts piemineklis 1941. un 1949. gadā politiski represētajiem latviešiem, informēja Brāļu kapu komitejas (BKK) vadītājs Arnis Āboltiņš. Pieminekļa uzstādīšana ir vairāku gadu darba rezultāts.

Balstoties uz Latvijas Valsts arhīva un Krievijas Tomskas apgabala Iekšlietu pārvaldes informācijas centra dokumentāciju, pētniekiem ir izdevies noskaidrot 252 Kargasokas rajona teritorijā mirušo deportēto latviešu identitāti. Viņu vārdi, dzimšanas un miršanas gadi iegravēti jaunajā piemiņas zīmē, kuru rotā auseklītis, bet teksts latviešu un krievu valodā vēsta: “Latvijas pilsoņiem politisko represiju upuriem”. Zināms, ka 119 pieminekļi minētās personas deportētas no

Rīgas, 72 – no Limbažu apriņķa, 58 – no Rīgas apriņķa, pa vienai no Jēkabpils un Tukuma apriņķa, bet vienas personas dokumentos nav norādes par aresta vai dzīves vietu. 113 no šiem cilvēkiem tika arestēti un izsūtīti 1941. gada 14. jūnijā; 139 – 1949. gada 25. martā (Kargasokas rajonā apbedīto saraksts, kam vēltīts piemineklis, atrodams vietnē “bkkomiteja.lv”). Vairākumā gadījumu Tomskas arhīvu materiālos nav uzrādīts, kur tieši deportētie miruši. To varēja noteikt, tikai apzinot tuvējās kapsētas pie šo cilvēku pēdējām dzīves vai miršanas vietām. Kopumā Kargasokas rajonā tādu vietu ir aptuveni 40.

BKK uzdevumā iespējamās un pieejamās latviešu apbedījumu vietas Kargasokas rajonā apsekojuši Latvijas Politiski represēto apvienības pārstāvji Kārlis

Bērziņš un Dzintars Kraujiņš. Viņi pārlūkojuši vairāk nekā 20 apbedījumu vietas, taču tikai četrās bija saglabājušās norādes uz konkrētas personas kapa vietu. Jāpiebilst, ka 1949. gadā represētais valcēniētis K. Bērziņš Tomskas apgabalā pavadījis sešus bērniības gadus, bet Dz. Kraujiņam Tomskā joprojām dzīvo brālis, Tomskas Tehniskās universitātes profesors Pēteris Kraujiņš. “Kargasokas rajonā ir bijušas apmēram 60 vai 70 sādžas, kurās dzīvojuši latvieši. Dažā sādžā miris un apbedīts viens vai divi, dažā – desmit. Taču Krievijā kapu kopšanas kultūra atšķiras no mūsējās, šodien neviens vairs nevar parādīt viņu kapavietas,” toreiz, 2015. gada oktobrī, pēc atgriešanās no Kargasokas teica K. Bērziņš. Latvijas un Krievijas starpvalstu vienošanās par apbedījumu statusu (Turpinājums 5. lpp.)